

Sunnuntaiaamuna kirjoitin sairaalasta osastovuoteeltani tekstiviestillä ilmoitusluontoisen asian: Otan kissan. "Kissan? Et jaksa huolehtia siitä. Onko tämä nyt järkevää? Entä taloudellisesti? Kissoista ei ole seuraa, ne eivät ole koiria. Yksineläjiä, erakkoja. Kissa vaatii sitoutumista. Älä ota kissaa." Otan kissan. Ajoitte Lappeenrantaan. Samana päivänä. Kirjoitimme navigaattoriin osoitteen, joka ohjasi jonnekkain vähän syrjempään. Saimaan vierestä sivutie vei meidät perille. Oven takana odotit sinä. Juoksit vastaan, tiesit heti. Hieroit lahjettani. Nuuhkit sormiani. Sinä olet minun, tiesin sen heti. Ja sinun nimesi olkoon Femi. Rakkaus egyptiksi, kuninkaallisten kissojen kieleksi. Ostin kissanpuun. Kissanpedin. Hiekkalaatikon. Ruokaa. Valjaat. Leluja, ihan kaikenlaisia. Palloja, huiskia, hiiriä, kissanminttua. Mitä keksinkin. Vesikuppi ja tonnikalalautanen odottivat kanssani sinua jo ennen, kun saavuit pienessä kuljetushäkissä. Kuulemma aggressiivinen, turhautunut kissa. Katsoin sinua. Sinä katsoit minua. Olit vihdoin kotona. Olit täydellinen. Katsoin peiliin ja halusin painaa veitsen poskelleni ja viiltää kasvojani kaikista suunnista, repiä hampaat irti ikenistä ja nauhat kynsistä. Sitten tuskaltani huomasin, kuinka tuijotit minua vessanpöntön kannelta suurilla silmilläsi. Sen saman vessanpöntön, jonka opin sulkemaan sen kerran jälkeen, kun sinne vahingossa sukelsit. Hymyilin. Sait minut hymyilemään. Ja kerta toisensa jälkeen. Sinä lohdutit. Ymmärsit, vaikei kukaan muu koskaan ollut ymmärtänyt. Sinä tiesit kaiken. Paljon paremmin kuin minä. Nuolit poskeani, kun kahdestaan käperryimme suuren avaruuden alla nukkumaan. Vain me kaksi pientä pölyhiukkasta. Tunsin tassusi kaulaani vasten ja nukuin rauhallisesti ensimmäistä kertaa hyvin, hyvin pitkiin aikoihin. Autoit kaikessa. Esittelin sinut vieraille maailman parhaana ystävänäni ja kissana. Ja sinä esittelit ylpeänä itsesi vieraille heittäytymällä selällesi lattialle. Ja totisesti, ei ollut vieraan vierasta, joka ei olisi sinuun rakastunut. Kaivoit kukkaruukusta mullat, avasit keittiön kaapit, seikkailit verhoissa, rakastit tuoreita silakoita suoraan kalatiskin paperipussista. Ja minä rakastin sinua. Hänelläsi kosketit hennosti iltaisin pohjettani, ja pyyhit sillä ahdistuksen mennessäsi. Juoksit keskellä yötä raivoissasi ympäri olohuonetta. Kuin ravistellaksesi irti kaiken sen pahan olon, jonka imit pois minusta. Kun en löytänyt vastauksia kysymyksiini, sinä olit aina siinä. Sinä olit vastaus. En tarvinnut muuta. Välillä huusin, riuhdoin, paiskoin, itkin. Ja siinä sinä, hentoine kissanviiksinesi, säikähtämättä, olit vain. Joku toinen olisi pelästyen vaatinut selitystä, tukahduttanut kysymyksillään. Sinun ei tarvinnut kertaakaan kysyä. Sinä aina tiesit. Eikä minun tarvinnut kysyä, sillä sinussa oli vastaus joka ainut kerta. Helsingin bussissa pienessä olkalaukussa istuit sylissäni. Puristin sitä laukkuun kaksin käsin. Sinä tuijotit minua laukun verkon läpi liikennevalojen kohdalla, sateisen syksyn iltavuorolinjan kyydissä. Ja se pienenpieni mitätön hetki, sinun kanssasi, keskellä kaupunkia, joka tuntui kodilta, oli jotain niin merkityksellistä. Sinä. Sait kaiken tuntumaan kodilta. Sydämeni särkyi päivittäin, kun jäit ovelle tuijottamaan lähtöäni. Vakuutin kerta toisensa jälkeen tulevani pian takaisin. Mutta tarvitsit ystävän. Jonkun toisen. Samanlaisen. Samanlaisen. Sait sen. Ja me olimme täydellinen perhe. Lauma. Vain me kolme. Kaksi kissaa ja ihminen, joka tosin suurimman osan ajasta toivoi olevansa kissa. Sinä, minä ja Furby. Ja me kolme muutimme. Ja sitten muutimme uudestaan. Uusiin, vieraisiin kaupunkeihin. Joka kerta kuitenkin koti mukana. Ja pian meitä oli neljä. Ja sitten me muutimme taas. Isompaan asuntoon. Parisängyn ja parranajokoneen kanssa. Kiipesit savupiippuun. Kiskoimme sinut hännästä alas. Vielä kuukauden päästä kämmeneni muistutti siitä, kun se mustui noesta joka kerta, kun hennosti silitin sitä selkääsi pitkin. Hymyilit, ja heilutit korviasi. Taloomme muutti koiralapsi ja sitten meitä olikin jo viisi. Vain me kaksi olimme olleet alusta asti. Vastaanottamassa toiset. Hetkeäkään kyseenalaistamatta luotit päätöksini, ja hyväksyit jokaisen välittömästi, tynesti, luottavaisena, yksimielisenä kanssani. Me kaksi katsottiin toisiamme silmiin. Todetaksemme kai: Hyvä tästä tuli. Poikien keskellä. Me kaksi tyttöä.

Äänettömästi ja uskollisesti seurasimme toistemme askeleita aamun ensimmäisistä illan viimeisiin. Kaksin katsoimme nukkuvaa laumaamme. Sinä ikkunalaudalta, minä sohvalta. Istuit odottamassa aamukalaasi jo ennen, kun aurinko ehti keittiöön. Osallistuit. Autoit. Huomaamattomasti väsyit. Ajattelin, ettet ollut enää pentu. Pian jo neljän vuoden. Pääsit käymään ulkona. Kiipesit puuhun. Loikkasit alas. Palasit sisälle. Pesin pyykkiä ja kummastelin juuri ennen pesukoneen sulkemista, kuinka paljon enemmän olinkaan vaatteita sinne laittanut, kun luulin. Kunnes nousit pyykkien seasta, päättäsi ravistellen, silmät sirrillään, venytellen pehmoisessa pesässäsi. Kuin et olisi ollut moksiskaan siitä, että meinasin juuri pestä sinut valkopyykissä. Kirjavan kissan. Pitkästä aikaa ajattelin: minä selviän. Ehkä elämästä. Me selviämme. Sinä ja minä. Kahdestaan, yhdessä, laumamme keskellä. Ja sitten tuli joulu. Elämäni vaikein, vaikkei yhtäkään helppoa ollut ollutkaan. Pahaa aavistaen, silmät jo itkusta punaisina, vein sinut lääkäriin. Ja sieltä toiseen lääkäriin. Sydänultraan. Röntgenkuvaan. Pidin sinua siinä paikoillaan, ja kyyneleeni tippuivat pienille, liian pienille tassuillesi. Yöllä itkin. Meidän oli mentävä. Sinun oli mentävä. Sumean kyynelverhon läpi katsoin, kun tärisevin käsin nuori lääkäri nukutti sinut liian aikaiseen, liian ikuiseen uneen. Enkä puhunut moneen päivään. Makasin vain ja odotin, että tulet takaisin. Ja siitä lähtien, Femi, odotin aina vaan. Odotan yhä. Kun olen aivan yksin, huudan ja kutsun sinua. Takaisin tänne, en pärjää ilman. Olen vihainen, että lähdit. En ollut vielä valmis. Olisin itse lähtenyt sijastasi. Välillä toivon, että olisin lähtenyt kanssasi, kyntesi käteeni tarrautuneena. Olen katkera, surullinen, enkä osaa hyväksyä sitä, ettet ole täällä. Kanssani. Rakas kissani. Et ollut lemmikki. Olit lapseni. Ystävä. Sielunkumppani. Lohduttaja. Ymmärtäjä. Suojelija. Turva. Rauha. Laumamme perustaja. Rohkeuteni lähde. Olit peilikuvani. Minä kissana. Miten kukaan tässä maailmassa koskaan selviää sellaisen, sinunlaisen, omanlaisen pois menosta? Sinun on tultava takaisin, Femi.